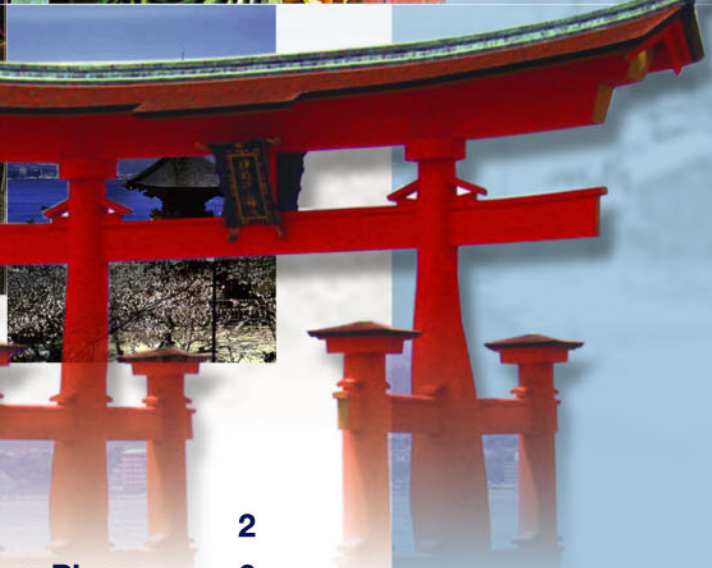

JAPAN LETTER

ญี่ปุ่นสาร

Newsletter from The Japan Foundation, Bangkok No. 48 December 2005 - February 2006

Cover Story:	2
Cultural Exchange Plaza:	6
Activity Reports:	16
Special Feature:	20
Notice	22
JF Theatre:	23

Japan's World Heritage

Next, the Japan's World heritage that had embodied in an international treaty in the following year.

แหล่งมรดกโลกที่ได้เข้าจดทะเบียนในปีต่อๆ มามีดังนี้

กลุ่มอนุสรณ์สถานสมัยเกียวโตโบราณ

5. Historic Monuments of Ancient Kyoto (Kyoto, Uji and Otsu Cities)

เมืองหลวงเกียวโตของญี่ปุ่นเรืองอำนาจจนถึงกลางศตวรรษที่ 19 ทั้งนี้โดยยึดรูปแบบเมืองหลวงของจีนโบราณเป็นบรรทัดฐาน การที่เป็นศูนย์กลางของวัฒนธรรมญี่ปุ่นมาเป็นเวลานานกว่า 1,000 ปี เกียวโตได้แสดงให้เห็นการพัฒนาทางด้านสถาปัตยกรรมไม้ โดยเฉพาะสถาปัตยกรรมทางศาสนาและศิลปะของสวนญี่ปุ่นซึ่งมีอิทธิพลต่อการจัดสวนอันเป็นสากล

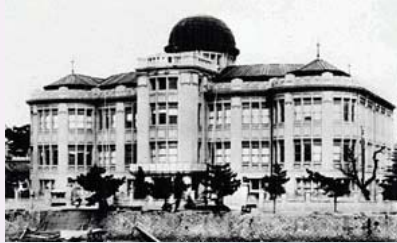
Built in A.D. 794 on the model of the capitals of ancient China, Kyoto was the imperial capital of Japan from its foundation until the middle of the 19th century. As the centre of Japanese culture for more than 1,000 years, Kyoto illustrates the development of Japanese wooden architecture, particularly religious architecture, and the art of Japanese gardens, which has influenced landscape gardening the world over.

6. Historic Villages of Shirakawa-go and Gokayama

หมู่บ้านชิราคาวาโกะและโกคายามะ ตั้งอยู่บริเวณเทือกเขาที่ตัดขาดจากโลกเป็นเวลานาน บ้านโบราณทั้งสองนี้สร้างในแบบกัสโช และดำรงชีวิตจากการเพาะปลูกต้นหม่อน และการเลี้ยงไหม บ้านหลังใหญ่ๆ ที่มีหลังคาลาดชันมุงด้วยฟางเป็นตัวอย่างบ้านแบบในญี่ปุ่น อย่างไรก็ตาม เกิดการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจอย่างฉับพลัน หมู่บ้านโองิมจิ, โอนโนคุระ และซูกานูมะถือว่าเป็นหมู่บ้านที่โดดเด่น และมีประเพณีของการดำรงชีวิตให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจ

Located in a mountainous region that was cut off from the rest of the world for a long period of time, these villages with their Gassho-style houses subsisted on the cultivation of mulberry trees and the rearing of silkworms. The large houses with their steeply pitched thatched roofs are the only examples of their kind in Japan. Despite economic upheavals, the villages of Ogimachi, Ainokura and Suganuma are outstanding examples of a traditional way of life perfectly adapted to the environment and people's social and economic circumstances.

7. Hiroshima Peace Memorial (Genbaku Dome)

โครงสร้างของโดมเกมบาซุ อิโรชิมะตั้งอยู่ที่บริเวณจุดเกิดระเบิดปรมาณูลูกแรก วันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ. 1945 จากความพยายามของหลายฝ่าย รวมทั้งคนในอิโรชิมะ ได้ช่วยกันปกป้องรักษาเป็นอย่างดี ไม่เพียงแต่ความแข็งแกร่งและอำนาจที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเท่านั้น แต่โดมนี้เป็นสัญลักษณ์ของการร้องขอสันติภาพและการเลิกใช้อาวุธนิวเคลียร์

The Hiroshima Peace Memorial (Genbaku Dome) was the only structure left standing in the area where the first atomic bomb exploded on 6 August 1945. Through the efforts of many people, including those of the city of Hiroshima, it has been preserved in the same state as immediately after the bombing. Not only its a starkness and powerful symbol of the most destructive force ever created by humankind; it also expresses the hope for world peace and the ultimate elimination of all nuclear weapons.

8. Itsukushima Shinto Shrine

ศาลเจ้าอิทซึกุชิมะที่ตั้งอยู่ในอ่าวเซโตะนับว่าเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์แห่งหนึ่งมาตั้งแต่สมัยโบราณ อาคารหลังแรกของศาลเจ้าอิทซึกุชิมะถูกสร้างขึ้นในช่วงศตวรรษที่ 6 ศาลเจ้านี้ปรากฏอยู่ตั้งแต่ศตวรรษที่ 13 มีการจัดวางโครงสร้างได้อย่างกลมกลืน แสดงถึงความเชี่ยวชาญในศิลปะอันโดดเด่น ตัวศาลเจ้ามีสีที่แตกต่างกันระหว่างเทือกเขาและทะเล และยังสื่อถึงทิวทัศน์อันสวยงามของญี่ปุ่นที่มีการผสมผสานระหว่างธรรมชาติกับการรังสรรค์ของมนุษย์

The island of Itsukushima, in the Seto inland sea, has been a holy place of Shintoism since the earliest times. The first shrine buildings here were probably erected in the 6th century. The present shrine dates from the 13th century and the harmoniously arranged buildings reveal great artistic and technical skill. The shrine plays on the contrasts in color and form between mountains and sea and illustrates the Japanese concept of scenic beauty, which combines nature and human creativity.

9. Historic Monuments of Ancient Nara

เมื่อนาราเป็นเมืองหลวงของญี่ปุ่นในช่วง ค.ศ. 710 ถึง 784 ในช่วงเวลานั้น รัฐบาลมั่นคงและเจริญรุ่งเรืองมาก ด้วยเกิดการพัฒนาด้านวัฒนธรรมญี่ปุ่น อนุสาวรีย์ของเมืองนาราย่างวัดของชาวพุทธ ศาลเจ้าชินโต และการค้นพบที่คงอยู่กับราชวัง แสดงให้เห็นถึงควมมีชีวิตชีวาในญี่ปุ่นช่วงศตวรรษที่ 8 ที่เต็มไปด้วยการเมืองอันลึกซึ้ง และการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม

Nara was the capital of Japan from 710 to 784. During this period the framework of national government was consolidated and Nara enjoyed great prosperity, emerging as the fountainhead of Japanese culture. The city's historic monuments – Buddhist temples, Shinto shrines and the excavated remains of the great Imperial Palace – provide a vivid picture of life in the Japanese capital in the 8th century, a period of profound political and cultural change.

10. Shrines and Temples of Nikko

ศาลเจ้าและวัดที่นิคโก รวมถึงสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติเป็นลิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่มีมาแต่ช้านาน เป็นผลงานชิ้นเอกที่รู้จักกันดีเกี่ยวกับสถาปัตยกรรม และการตกแต่ง ซึ่งมีสวนเกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ในยุคโชกุน ตัวอย่างผลงานที่โดดเด่นของศูนย์กลางทางศาสนาของญี่ปุ่น ทำให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ป่าเขาเป็นลิ่งศักดิ์สิทธิ์ และเป็นลิ่งที่ควรเคารพนับถือ ซึ่งยังคงปฏิบัติมาจนทุกวันนี้

The shrines and temples of Nikko, together with their natural surroundings, have for centuries been a sacred site known for its architectural and decorative masterpieces. They are closely associated with the history of the Tokugawa Shoguns. An outstanding example of a traditional Japanese religious centre, associated with the Shinto perception of the relationship of man with nature, in which mountains and forests have a sacred meaning and are objects of veneration, in a religious practice that is still very much alive today.

11. Gusuku Sites and Related Properties of the Kingdom of Ryukyu

ประวัติศาสตร์ริวกิวเมื่อ 500 ปี (ศตวรรษที่ 12-17) เป็นเครื่องหมายแสดงถึงสถานที่และอนุสาวรีย์ ความพิ้นาศของปราสาทที่ช่วยให้เราสืบค้นโครงสร้างทางสังคมในช่วงเวลานั้นได้ สถานที่ศักดิ์สิทธิ์เป็นหลักฐานอีกแห่งหนึ่งที่ได้รับความสะดวกสบายมาถึงปัจจุบัน เนื่องจากการขยายของเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของเกาะริวกิว ทำให้เกิดวัฒนธรรมแปลกๆ ใหม่ ๆ

Five hundred years of Ryukyuan history (12th-17th century) are represented by this group of sites and monuments. The ruins of the castles, on imposing elevated sites, are evidence for the social structure over much of that period, while the sacred sites provide mute testimony to the rare survival of an ancient form of religion into the modern age. The wide-ranging economic and cultural contacts of the Ryukyu Islands over that period gave rise to a unique culture.

12. Sacred Sites and Pilgrimage Routes in the Kii Mountain Range

สถานที่ศักดิ์สิทธิ์และการเดินทางแสวงบุญในบริเวณเทือกเขาที่หนาทึบ มองลงมาเห็นมหาสมุทรแปซิฟิก มีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อยู่สามที่ โยชิโนะและโอะมิเนะ คุมะโนะ ซานซาน และโคยะซาน ซึ่งมีการเชื่อมต่อกันโดยเส้นทางของการแสวงบุญในช่วงสมัยที่นารากับเกียวโตเป็นเมืองหลวง มีการรวมกันระหว่างศาลเจ้าซึ่งเป็นประเพณีอันโบราณของประเทศญี่ปุ่น เป็นการเผยแพร่พุทธศาสนาที่น่าเข้าจากประเทศจีนและเกาหลี สถานที่แห่งนี้มีพื้นที่ 493.5 เฮกตาร์ (1 เฮกตาร์ = 10,000 ตารางเมตร) ปกคลุมด้วยป่าไม้ที่แข็งแรงและความไม่เหมือนใครมานานับ 1,200 ปี ความอุดมสมบูรณ์ของแม่น้ำลำธาร และน้ำตก ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของการดำรงชีพของคนญี่ปุ่น และเป็นพิธีการทางศาสนา การจาริกแสวงบุญ ซึ่งมีผู้ปฏิบัติราว 15 ล้านคนต่อปี แต่ละสถานที่จะมีศาลเจ้าตั้งอยู่ ซึ่งบางที่อาจจะสร้างขึ้นตั้งแต่สมัยศตวรรษที่ 9

Set in the dense forests of the Kii Mountains overlooking the Pacific Ocean, three sacred sites - Yoshino and Omine, Kumano Sanzan, and Koyasan - linked by pilgrimage routes to the ancient capital cities of Nara and Kyoto, reflect the fusion of Shinto, rooted in the ancient tradition of nature worship in Japan, and Buddhism, which was introduced to Japan from China and the Korean peninsula. The sites (495.3-ha) and their surrounding forest landscape reflect a persistent and extraordinarily well-documented tradition of sacred mountains over 1,200 years. The area, with its abundance of streams, rivers and waterfalls, is still part of the living culture of Japan and is much visited for ritual purposes and hiking, with up to 15 million visitors annually. Each of the three sites contains shrines, some of which were founded as early as the 9th century.

JAPAN LETTER

Asian Theatre Collaboration ภาพยนตร์อันยาวไกล

โดย นฤมล สรรพพุกษา

โครงการความร่วมมือละครเอเชียที่มีกระบวนการทำงานอันยาวนาน หากนำเรื่องราวมาเรียงร้อยคงจะได้ความยาวรวมหากพายุ

สามปีแห่งความลำเค็ญ ความขัดข้องทางภาษา ความคับคั่งจากการสื่อสารที่ลุ่มเหลว การรับฟังความคิดแต่กลับปิดใจ แนวทางที่ปรับเข้าหากันอย่างไม่ลงตัว มุมมองที่ต่างกันสุดขั้ว ความเปราะบางของเกราะที่หุ้มห่อจิตใจที่กลับแตกร้าวเมื่อความทู่หมัดถูกบั่นทอน เหล่านี้น่าจะเป็นโคลแม็กซ์ของเรื่องที่คาดเดาได้

กระนั้น ในเส้นทางที่เราว่าไม่ง่ายเหมือนโรยด้วยกลีบกุหลาบ ก็ยังมีสิ่งที่ชุ่มชื่นหัวใจประปรายตลอดระยะทาง การเติบโตทั้งด้านการสร้างสรรค์งานศิลปะและสติปัญญา มิตรภาพที่ยังรากลึก ความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นที่จะนำไปสู่นาคตสามปีนี้เป็นเสมือนจุดเล็กๆ ที่เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเส้นทางที่จะถูกขีดให้ยาวออกไป

วัฒนธรรมไม่ใช่ข้ออ้างถึงความต่าง การมองเห็นที่ลึกซึ้งกว่าเปลือกภายนอกที่หุ้มห่อ การเปิดใจยอมรับแม้สิ่งไม่ถูกใจ วิธีแห่งประชาธิปไตยที่เสียงส่วนใหญ่ยอมเปลี่ยนมติเพื่อสิ่งที่เหมาะสมกว่า ทุกวิธีคิดมีประตูที่เปิดออกไปสู่สิ่งที่น่าสนใจอีกมากมาย การโอนอ่อนผ่อนตามโดยไม่ผ่อนปรนหลักการ เหล่านี้เป็นการเรียนรู้ที่ยิ่งใหญ่

หลังจากการพบปะกันสามครั้ง ตั้งแต่การเริ่มต้นที่โตเกียว เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ปี ค.ศ. 2003 เพื่อแนะนำตัวเองและโครงการไปสู่การสอนเทคนิคการทำงานของตนและค้นหาความสนใจร่วมที่บาห์ลีในเดือนกรกฎาคมปี ค.ศ. 2003 กระทั่งการทดลองทำงานร่วมกันเป็นงานแสดงชิ้นสั้นๆ ที่ควาบาในเดือนตุลาคมปี ค.ศ. 2003

ห้าเดือนต่อมา เราพบกันครั้งที่สี่ ที่โรงละครเซดากายา ในเดือนมีนาคม ปี ค.ศ. 2004 ผู้นำกระบวนการกลุ่มที่ควาบาได้มอบมรดกให้ facilitator ทีมใหม่คือ ฮาเรซ ชาร์มา นักเขียนบทละครชื่อดังจากสิงคโปร์, โจ คูคาทส์ ผู้กำกับหญิงและนักแสดงมากความสามารถจากมาเลเซีย และฉิน เพื่อนำกระบวนการทำงานครั้งนี้เป็นเวลาสามสัปดาห์ โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ได้ผลงานแสดงสู่สายตาผู้ชมที่ซื้อบัตรมาชม

เพียงแค่นี้ก็เครียดแล้ว

กระบวนการมักเป็นสิ่งที่สนุกที่จะเรียนรู้อะไรใหม่ๆ เสมอ การลองผิดลองถูกเป็นเรื่องที่น่าตื่นเต้น การทดลองทำอะไรประหลาดๆ เป็นสิ่งที่น่าท้าทาย แต่มันท้าทายยิ่งกว่า หากต้องมาคอยลุ้นว่าคนดูจะรับได้ไหม โดยเฉพาะเมื่อเขาซื้อตั๋วเข้ามาชม สิ่งที่เรานำเสนอจึงไม่ใช่เป็นเพียงแค่การสนองความต้องการให้ได้อย่างใจของผู้สร้างสรรคงานอีกต่อไป

Facilitator กลุ่มแรกที่ควาบา (ประกอบด้วย โรดี เวรา นักเขียนบทละครจากฟิลิปปินส์, ไกวอัน เฮง ผู้กำกับจากสิงคโปร์, และประดิษฐ์ประสาตทอง จากกลุ่มละครมะขามป้อม ประเทศไทย) ได้ทั้งทวนเป็นการบ้านให้ทำก่อนที่จะพบกันที่โตเกียว เราสรุปว่าจะทำการแสดงสามชิ้น จึงให้ลงชื่อตามความสนใจ ว่าอยากจะทำงานต่อเนื่องกับใคร เราเรียกแต่ละกลุ่มว่า “Engine” มีหน้าที่ค้นหาประเด็นที่ตนเองสนใจร่วมกัน พัฒนาแนวคิด รูปแบบ และวิธีการทำงาน วางแผนการใช้เวลาและทรัพยากรที่มีอยู่จำกัด โดยเฉพาะทรัพยากรมนุษย์ โดยใจหยาบมืออยู่ว่าทั้ง 16 คนต้องมีส่วนร่วมในทั้งสามกลุ่ม

ทุกกลุ่มจะต้องสื่อสารกันผ่านอีเมลล์ หรือใช้ไอ-กรุปในการประชุม ฉะนั้น เมื่อพบกันที่โตเกียว แต่ละ Engine ก็จะมีข้อมูลที่พร้อมจะนำทุกคนเข้าสู่กระบวนการ และผลิตผลงานการแสดงได้อย่างง่ายดาย แต่มันไม่ง่ายเหมือนที่คิด

การพบปะกันหกครั้ง

ครั้งที่ 1 โตเกียว กุมภาพันธ์ 2003

ครั้งที่ 3 ควาบา ประเทศญี่ปุ่น ตุลาคม 2003

ครั้งที่ 5 ภูเขาเมคิลิค ประเทศฟิลิปปินส์

โดย CCP ร่วมเป็นเจ้าภาพ ตุลาคม 2004

ครั้งที่ 2 บาห์ลี กรกฎาคม 2003

ครั้งที่ 4 โตเกียว มีนาคม 2004

ครั้งที่ 6 ยามาจุงจิและโตเกียว มกราคม - มีนาคม 2005

กระบวนการทำงานครั้งนี้ เราให้แต่ละ Engine พบปะกันก่อน เพื่อสรุปงานภายในสองวัน จากนั้นก็แบ่งเวลาให้แต่ละ Engine นำกระบวนการกลุ่มละ 4 วัน (ช่วงท้ายของทุกวันจะมีเวลาให้แต่ละ Engine ประชุมวันละ 1 ชั่วโมง) สิ้นสุดกระบวนการของแต่ละกลุ่มก็มีการแสดงเพื่อวิจารณ์ กลับไปแก้ไขใหม่ จากนั้นซ้อมใหญ่หนึ่งวัน แสดงหนึ่งวันพร้อม Symposium ส่วนวันสุดท้ายเป็นการประเมินผล และวางแผนในการพบปะกันครั้งต่อไป

ในครั้งนี้ เราขอให้แต่ละกลุ่มแต่งตั้ง Dramaturge เพื่อเป็นผู้รักษาแนวทาง ไม่ให้การสนทนาเตลิดออกไปจากเป้าหมายที่ตั้งไว้ และช่วยค้นคว้าวิจัยในประเด็นที่กลุ่มสนใจ อีกตำแหน่งหนึ่งคือ Evaluator เพื่อช่วยประเมินกระบวนการทำงานของกลุ่มนั้นๆ ว่ามีประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด

เริ่มต้นโดย Engine B ประกอบด้วยโรดี้ ตัว (ประดิษฐ์) ก๊อแกแมนจากมาเลเซีย โยเซฟีน่าจากฟิลิปปินส์ และอาซูซานจากอินโดนีเซีย เป็นกลุ่มที่มีความพร้อมที่สุด กลุ่มนี้มีความสนใจในเรื่องของ “คารายุกิ” หญิงสาวญี่ปุ่นยากจนในยุคต้นศตวรรษที่ 19 ที่ออกแสวงหาชีวิตที่ดีกว่า ถูกครอบครัวชายทั้งที่ยังไม่มีประจำเดือน ด้วยการรับระบายความกำหนัดจากชายในประเทศไกลโพ้น ทั้งที่ สิงคโปร์ อินโดนีเซีย มาเลเซีย พนมเปญ และบอร์เนียว โดยเฉพาะที่เมืองซานดากัน มีช่องโสเภณีเต็มสองฝั่งถนน

แต่ทุกวันนี้ กลับตาลปัตร หญิงสาวจากแทบทุกภูมิภาคในเอเชีย กลับกระเลือกกระสนไปแสวงโชคในประเทศญี่ปุ่น รู้กันในนามว่า “**จาปายุกิ**” เรื่องราวของหญิงทั้งสองกลุ่มแม้ต่างกาล แต่กลับมีความคล้ายคลึงกันราวกับเป็นแบบแผนเดียวกัน

โรดี้ทำหน้าที่เป็น dramaturge ได้ทำการบ้านมาอย่างเอี่ยมยอด เขาแจกเอกสารที่ได้ค้นคว้ามาแรมเดือน แล้วแบ่งทุกคนออกเป็นกลุ่มย่อย ที่มีงานต่างกันออกไป โจ, ทัดซีโอะและฉันอยู่กลุ่มเดียวกัน งานของเราคือให้เลือกภาพหรือบทที่เราสนใจจากเอกสารนั้นมาเขียนเป็นบทพูดคนเดียว (monologue) ของคารายุกิ-ซัง 3 บท ที่สามารถแสดงต่อกันได้ ต้องเกิดขึ้น ณ สถานที่ที่เคลื่อนไหวได้ เช่น เรือ รถ ฯลฯ ต้องมีเพลงประกอบ และไม่เกินสิบนาที

กลุ่มต่อมาเป็นชายหนุ่มล้วน คิดการมีอยู่ว่า ห้ามแสดงเป็นผู้หญิง สถานที่ที่ต้องเรือลื่นค้า เหตุการณ์เกิดขึ้น ณ ที่ภูมิอากาศรุนแรง เช่น หนาวมาก (เช่นเมืองวลาดิวอสต็อก - รัสเซีย) ตัวละครตัวหนึ่งเป็นหลานของคารายุกิ-ซัง ต้องเป็นจารึกที่เกิดขึ้นในปัจจุบันขณะ และต้องร้องเพลงคาราโอเกะหนึ่งเพลง

กลุ่มสุดท้ายเป็นคนเล่าเรื่อง มีหลายฉาก แต่ละฉากอยู่คนละสถานที่ แต่ละที่ก็ต้องเกี่ยวข้องกับการเดินทาง มีหนึ่งฉากห้ามใช้ภาษาอังกฤษ ให้ใช้เครื่องดนตรีประกอบ

เย็นวันนั้นเรามีการแสดงผลงาน แต่ละกลุ่มทำได้น่าตื่นตาตื่นใจ Engine B จึงรวบรวมผลงานที่ได้ไปประชุม แล้วมอบหมายให้โรดี้กลับไปเขียนบทจากสิ่งที่ทุกคนเสนอ ทิศทางใหม่ที่ได้นั้นพากลุ่มออกไปจากแผนการเดิมที่เคยตั้งไว้โดยสิ้นเชิง

รุ่งเช้าเมื่อเราได้สคริปต์ เรื่อง “**Fly Me to the Moon**” เราก็เริ่มซ้อมการแสดงได้ทันที Engine B เลือกที่จะไม่มีผู้กำกับ แต่จะมีผู้ดูแลสองสามคนในแต่ละฉากที่ทำหน้าที่เป็น outside eyes คอยแนะนำทิศทางของการแสดง

โจสาวเชื้อสายอินเดียนจากมาเลเซียแสดงเป็นโอซากิสาวคารายุกิ-ซัง แม้รูปร่างหน้าตาของโจจะห่างไกลความเป็นสาวญี่ปุ่นยุคก่อนสงครามโลก แต่การแสดงที่สมบทบาทได้สร้างความน่าเชื่อถือให้กับตัวละครอย่างน่าทึ่ง เซอร์บี้ (เซอร์เบิร์ต โก) ผู้กำกับและนักแสดงตลกจากฟิลิปปินส์ แสดงเป็นเจนนีสาวประเภทสองที่จะไปขูดทองที่ประเทศญี่ปุ่น ตัวและฉันช่วยกันทำเสื้อผ้า เราเนรมิตผ้าดิบให้กลายเป็นกิโมโนแสนสวยภายในสิบนาที นอกจากนั้นเรายังทำชุดกิโมโนยาวเพื่อยให้กับอาซูซานที่แสดงเป็นวิญญาณที่จะบินลับไปในแสงจ้าของดวงจันทร์ในฉากแรก

ฉากที่สองในห้องบรรทุกสินค้าใต้ท้องเรือ เมื่อโอซากิพบกับเจนนีที่กำลังจะเดินทางไปญี่ปุ่น เธอแปลกใจว่าอยู่ดีๆ เธอก็กำลังจะได้กลับบ้าน แต่เธอแปลกใจยิ่งกว่าว่า ทำไมเจนนีต้องไปในที่ที่เธอจากมาเพราะไม่มีอะไรจะกิน “**ไม่มีใครรวยที่อาามากุสะ**” เธอบอก ส่วนกระเทยสาวสอบตกการคัดเลือกเป็น “**Entertainer**”! ก๊วตหวังจะได้มีความสุข พบรักแท้ ได้กินเหล้าปุระ ซูชิ ซาซิมิอร่อยๆ และจะสามารถสะสมเงินมาแปลงเพศได้ในที่สุด ฉากนี้จบลงด้วยเสียงหวีดร้องของเจนนีเมื่อรู้ว่าคนที่คู่ด้วยนั้นคือวิญญาณที่ตายอย่างสยดสยองด้วยน้ำมือของชายหนุ่มที่เธอแสนรัก

¹ ที่ประเทศฟิลิปปินส์ ผู้ที่จะเดินทางมาทำงานบาร์หรือในคลับที่ญี่ปุ่นได้นั้นจะต้องผ่านการสอบคัดเลือก (Audition) โดยคณะกรรมการจะทำหน้าที่คัดสรรผู้ที่มีความสามารถร้องเพลงและเต้นรำ ทุกคนที่สอบผ่านจะได้วีซ่าประเภทนักแสดง หรือ Entertainer เป็นที่รู้กันว่าหลายคนก็จบลงด้วยการขายบริการทางเพศ หรือในคลับหลายแห่งเป็นเพียงจากบ่งหน้าของการขายบริการ

ฉากที่สาม เมื่อเกลาสิเรือหลบเข้ามาเล่นไฟในห้องลินค้า เจนนี่ต้องหลบกลับเข้าไปซ่อนในลังไม้ในที่สุดก็ถูกจับได้โดยเหล่าเกลาสิฉากสุดท้ายจบลงอย่างเพราะพริ้งด้วยการที่เจนนี่ควงเพลง **“Fly Me to the Moon”** เธอได้ทำงานเป็นสาวคาราโอเกะสนใจและพบรักกับกัปตันเรือ ส่วนคาราอุกิ-ซังก็หมดดวงกรรมเพราะเธอรู้ว่าผู้หญิงคนอื่นที่จะมาทำหน้าที่แทนเธอและมีชะตากรรมที่ไม่ต่างจากเธอ

ฉากที่เรียบง่าย อุปกรณ์ประกอบฉากเพียงไม่กี่ชิ้น บทละครโศกนาฏกรรมที่แสนเศร้าเคล้าเสียงหัวเราะ ถือเป็นความสำเร็จชิ้นเยี่ยมของการแสดงผลงานในครั้งนี้

ฉันอยู่ Engine A ประกอบด้วยผู้กำกับชาวญี่ปุ่น ทัดชิโอะ คาเนชิเดะ, นักร้อง ผู้กำกับและนักแสดงมารากังวาลชาวมาเลเซีย, โทโน ผู้กำกับและนักแสดงชาวอินโดนีเซีย และฮาเรซ

เราสนใจว่าอะไรคือ Asian Dreams ทัดชิโอะเล่าถึงภาพยนตร์เรื่อง Easy Rider ในยุค 1960's ที่วัยรุ่นอเมริกันต่อต้านสงครามเวียดนาม และต่อต้านรัฐบาลไปด้วย พวกเขาเริ่มเดินทางออกค้นหาว่าอะไรคือความฝันที่แท้จริงของพวกเขา ไม่ใช่ความฝันที่ถูกยึดเย็ดให้โดยคนอื่น เพราะพวกเขารู้ว่าอะไรคือสิ่งที่เขาไม่ต้องการ และเขาก็เชื่อในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่รัฐและคนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญ (identities of majority / government)

แล้ววัยรุ่นเอเชียล่ะ อะไรคือความฝัน เรามีความรู้สึกต่อต้านไหมต่อต้านอะไร หากเราจะออกเดินทางหรือหลบหนี เราจะไปไหน ไปหาอะไร

จากหน้าหนังสือพิมพ์ วัยรุ่นส่วนใหญ่ หากออกไป **“ข้างนอก”** ไม่ได้ หรือเคลื่อนไหวไม่ได้ ก็หาทางหลบเข้าไป **“ข้างใน”** แทน ตัวอย่างเช่น การใช้ยาเสพติด ดิดจ่อทีวี ดิดเกม ดิดการพนัน ระบายออกด้วยการประทุษร้ายทางเพศ และเข้าไปพัวพันกับพฤติกรรมเสี่ยงทั้งหลาย

หลังจากถกเถียงกันอย่างเผ็ดร้อน นักร้อง ฮาเรซ และทัดชิโอะ อาสาจะไปเขียนบทให้เสร็จภายในคืนนี้

รุ่งขึ้น เราได้บทละครสามเรื่อง **“Our Easy Rider”** ของทัดชิโอะ เป็นเรื่องราวชายหนุ่มสองคนที่กระโจนขึ้นรถมอเตอร์ไซด์ขับออกไปผจญภัยในโลกกว้างแต่กลับจบลงด้วยการอยู่ในวังวนของอาชญากรรมจนในที่สุดก็จบชีวิตลงด้วยกระสุนปืนของตำรวจ

นักร้องเขียนสามเรื่องราวที่ไม่ต่อเนื่องกัน เริ่มจากบทสนทนาในโรงแรมราคาถูกของชายหนุ่มที่ **“ออฟ”** หญิงบริการเพียงเพื่ออยากจะมีเพื่อนพูดคุยเท่านั้น ฉากตำรวจสอบสวนหนุ่มอินโดที่ถูกจับเพราะถ่ายรูปในวันเดินขบวนประท้วง และฉากแรงงานต่างด้าวไทย-มาเลย์และอินโดเล่นพนันติดหูแก่เชิงในคุกที่ประเทศสิงคโปร์

ฮาเรซ เขียนเรื่อง **“This is my week”** เรื่องราวของผู้คนหลากหลาย ผู้หญิงที่ถ่ายวิดีโอการฆ่าตัวตายของตน ชายติดเกมคอมพิวเตอร์ ชายติดการพนัน และผู้หญิงที่จ้องอยู่หน้าจอทีวีทั้งวันทั้งที่เพิ่งจะทำแท้งให้ตัวเองและทิ้งศพทารกไว้ข้างๆ ทันใดนั้น **“ฮิโร”** กระโดดเข้ามาชักชวนให้สร้างเมือง แล้วถามว่าแต่ละคนต้องการอะไรในเมืองของตนบ้าง

หลังจากอ่านบทพร้อมกันเราสรุปเนื้อหาว่าต้องการพูดประเด็นอะไร มีตัวละครกี่ตัว และอยากให้ละครไปในทิศทางใด จากนั้น ฮาเรซก็รวบรวมบทละครทั้งสามไปประสมประสานกันเป็นเรื่องเดียว

เช้าวันต่อมาเราก็ได้บทละคร 17 หน้า เรื่อง **“This is our City”** ที่ประสมประสานเรื่องราวอันสลับซับซ้อน แต่เพราะเราเลือกวิธีโบราณก็คือผู้กำกับเพียงคนเดียว ทุกอย่างก็ง่ายขึ้น เราขอให้ทัดชิโอะเป็นผู้กำกับ โดยที่ฉันทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยกำกับและ dramaturge ด้วยการที่ทุกคนคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน งานก็สามารถลุล่วงไปได้อย่างรวดเร็วและเรียบร้อย ละครจบด้วยเพลงของวง Cold Play และภาพจากจอวิดีโอโปรเจคเตอร์ขนาดยักษ์ที่จอซเป็นผู้อำนาจทำหลากหลายใบหน้าผู้คนบนท้องถนนที่เร่ร่อน บางครั้งก็เรียบง่ายเฉยชา ไร้ความรู้สึก ได้สร้างความสะเทือนใจต่อชีวิตอันโดดเดี่ยวของผู้คนในเมืองหลวงไม่น้อย

แม้ Engine นี้จะมีความขัดแย้งน้อยที่สุด แต่ก็ถูกวิจารณ์ว่าเราเลือกวิธีการที่ง่ายเกินไปและเป็น conventional ซึ่งก็ไกลเกินกว่าจะใช้คำว่า collaboration ส่วนบทละครที่สมบูรณ์เกินไปนั้น ไม่เปิดกว้างให้กับนักแสดงได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาตัวละคร ทำให้ไม่รู้ลึกเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการ

Project: Asian Theatre Collaboration

Project director Kentaro Matsui
Project manager Minako Eishi

Artist:

Indonesia Azuzan JG
Dindon WS
Rochmad Tono

Malaysia

Jo Kukathas
Nam Ron
Loh Kok Man

โจ วิจารณ์ว่า รู้สึกว่ามีความเป็นญี่ปุ่นและสิงคโปร์มากตอนที่ ต้องแสดงเป็นผู้หญิงติดทีวีก็เลยไม่รู้สึกละเชื่อมโยกับประเทศของตัวเอง สีสันที่ปรากฏก็เลยไม่หลากหลาย มันเป็นการยากที่ผู้กำกับจะต้อง ตัวเองออกมาจากบริบททางวัฒนธรรมของตน ละครครมีหลาย สีสัน หลากหลายวัฒนธรรมช่วยกันสร้างสรรค์ขึ้นมา

Engine C ไม่สามารถตกลงกันได้เรื่องผู้กำกับ จึงสรุปให้ทุกคน กำกับจากสั้นๆ ของตนเอง จอช ฟ็อกซ์ผู้กำกับจากนิวยอร์กเขียนบท มาล่วงหน้าเรื่อง **“God Speed You Black Emperor”** โทโนแสดง เป็นนักฟิสิกส์ที่มีปัญหาทางจิตแตกกลายมาเป็นฮีโร่ช่วยปลดปล่อย ทาสในร้านแตกต่วน **“แมคคุโดนารุโตะ”** จอชใช้การถ่ายทำวิดีโอ ความเก่งกาจของ **“แบล็คเอ็มเพอเรอร์”** มาเป็นแบ็คกราวด์ทำให้ ภาพมีความตึงต้านใจยิ่งขึ้น แต่เมื่อผู้กำกับสั่ง **“คัท”** ทั้งหมดก็กลายเป็นเพียงการถ่ายหนัง (breaking frame หรือละครซ้อนละคร) เรื่องยิ่งยุ่งเหยิงเมื่อผู้กำกับทะเลาะกับโปรดิวเซอร์ ผู้กำกับหนีไปซ่อน อยู่ในตู้เทเลอร์เพื่อทำสมาธิภาวนา ขณะเข้าฌานอยู่นั้นก็มีเทวดา ปรากฏตัวออกมาจากตู้เสื้อผ้าใบเล็กจิ๋ว ฉากนี้กำกับโดยโฮเซเฟินา

ทาเคชิกำกับเรื่อง **“Three Criminal”** ฉากในคุกที่เต็มไปด้วย ความขัดแย้งระหว่าง 3 อาชญากรมือฉกาจ ที่พยายามไม่ทักกันว่า ใครจะเก่งกว่าใคร

ดินดอน ผู้กำกับสโลว์เชอร์เรียลจากอินโดนีเซีย กำกับเรื่อง **“A Crazy Dream”** โจและจันแสดงเป็นดาราใหญ่ที่ไม่ลงรอยกัน พวกเขาเล่นทะเลาะกันจนหลับฝันไปว่าตั้งครุฑ กำเนิดลูกออกมา พร้อมบินกลาย (แสดงโดยอาชชานและตัวในชุดผ้าอ้อม) ไล่ยิงกัน ตะโกนแบนนักร้องเพลงร็อค กัดกินไมโครโฟนพร้อมกับตามหาพ่อไป ด้วย ดาราสาวทั้งสองคนลุกขึ้นมาทะเลาะกันต่อจนแก่เฒ่า ล้มตัว หลับลงไปอีกครั้ง ตื่นขึ้นมาเมื่อคนจัดแสงและเด็กคุมเครื่องเสียง (แสดงโดยอาชชานและตัว) เดินเข้ามาปลุก

โจทำหน้าที่เป็นทั้ง dramaturge และผู้กำกับ เฮอร์บี้ก็เช่นกันใน หน้าที่ evaluator แต่เมื่อรวมเวลาทั้งห้าคน หัวเรื่องก็กินเวลาไปกว่า หนึ่งชั่วโมง Engine C จึงตัดสินใจเสนอผลงานของสามคนแรกเท่านั้น แต่ทั้งสามชิ้นไม่สามารถเชื่อมต่อกันได้ตามโจทย์ที่ตั้งไว้แต่ต้นว่าจะ ทำละครเพียงเรื่องเดียว จนเฮอร์บี้ในฐานะผู้ประเมินจึงสรุปว่ากลุ่มนี้ พุดเยอะที่สุด แต่ฟังน้อยที่สุดอยากจะทำนั่นทำนี่เอาจากนั้นมาใส่จากนี้ อยากให้คนมาช่วยคิดช่วยกำกับมากขึ้น แต่ในที่สุดก็ไม่ได้ทำ เรามัก จะพูดว่าเวลาไม่พอ แต่ความทะเยอทะยานของเรามีมากกว่า ถึงแม้ เวลาจะมากขึ้น แต่เราก็จะทำ production ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นไปอีกจนเวลาก็ มีไม่พอเหมือนเดิม

หลังจากการแสดงทั้งสามกลุ่ม เมื่อมีการประเมินผล เราถาม ตัวเองว่าประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว เพราะขณะนี้เราไม่ได้สนใจ เพียงกระบวนการอีกต่อไป แต่เราต้องคำนึงผลลัพธ์ที่ออกมาด้วย คนดูไม่สนใจหรอกว่ากระบวนการของเราเป็นอย่างไร แต่เขาสนใจว่า เขาได้เห็นอะไร

โรได้ตั้งข้อสังเกตว่า ในระยะเวลาที่จำกัด ทุกคนต้องเดินอยู่บน ปลายเท้า เตือนปุดๆ เพราะแรงกดดันรอบข้าง สิ่งที่ทำหายคือ เราจะ ใช้เวลาอย่างไร และเราจะสื่อสารต่อกันและกันอย่างไร รวมทั้งต่อคนดู ด้วย มันไม่สำคัญอีกต่อไปว่าเราจะพูดอะไรกับคนดู แต่เราจะทำให้เขา เข้าใจในสิ่งที่เราต้องการจะบอกได้อย่างไร ไม่ว่าเราจะสำเร็จหรือ ล้มเหลวในครั้งนี้ แต่ว่าเรามีปัญหาการสื่อสารอย่างแน่นอน

ฮารุเอะเสริมว่า การสื่อสารที่ไม่เกิดผล อาจเป็นเพราะเราไม่ เข้าใจภาษา หรือไม่ได้ฟัง หรือฟังแล้วไม่เห็นด้วย เราจะสื่อสารกันได้ อย่างเข้าใจก็ต่อเมื่อเราแคร์ (แม้ไม่มีล้าม) แต่หลายครั้งเราไม่แคร์ ถ้าเขาไม่ได้อยู่ในกลุ่มของเรา ตัวอย่างเช่น Engine B แบ่งปันสิ่งที่ตน ต้องการให้กับกลุ่มใหญ่ ทำให้ทุกคนรู้สึกเป็นเจ้าของร่วมกัน แต่ Engine C กลับแบ่งตัวเองออกเป็น 3 กลุ่มย่อยที่มีความต้องการที่ต่างกัน 3 อย่าง และแต่ละกลุ่มก็แข่งขันกันเอง

จากการทำงานในครั้งนี้ เราเริ่มเห็นปัญหาของการ collaboration กันชัดเจนขึ้น เมื่อแต่ละคนเริ่มมีบทบาทหน้าที่ ต่างก็วิธีการทำงาน ของตนเอง มีความยึดมั่นถือมั่น ความมีตัวตน ปัญหาการสื่อสารที่ คลาดเคลื่อนก็กลายมาเป็นประเด็น

การมีส่วนร่วม (involvement) นั้นเป็นได้ทั้งความรู้สึกเป็น อันหนึ่งอันเดียวกันกับกระบวนการ หรือจะเลือกรับเฉพาะบางจุด มันเป็นไปได้ทั้ง 16 คน จะพร้อมใจเห็นชอบในสิ่งเดียวกัน แต่สิ่ง ที่พอจะเป็นไปได้ก็คือ การยอมรับต่อสิ่งที่คนอื่นเห็นพ้องต้องกัน (agree to agree) แม้เราจะไม่เห็นด้วยก็ตาม และมันก็ได้เลวร้ายอะไร หากเสียงส่วนใหญ่จะชนะ แม้ว่าเราจะไม่อยากเป็นส่วนหนึ่งกับสิ่งที่ เราไม่ต้องการแต่เราก็สามารถหาบทบาทใหม่ของตัวเองขึ้นมาเพื่อ สนับสนุนกลุ่มได้

การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ก็ไม่ได้หมายความว่าความรู้สึกเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกับสิ่งนั้น และถึงแม้ว่าเราไม่ได้เกี่ยวข้องกับมันเลย ก็ไม่ได้ หมายความว่าเราไม่รู้สึกมีส่วนร่วม

เราคัดเลือกทีม facilitator ใหม่สองกลุ่มสำหรับการพบปะกัน คราวหน้าที่ฟิลิปปินส์ โฮเซเฟินา จอช และก๊อกแมนสำหรับสัปดาห์แรก เฮอร์บี้ โทโน และนารุโตะสำหรับสัปดาห์ที่สอง ก่อนจะแยกย้ายกัน กลับบ้าน ฮารุเอะพูดถึงท้ายราวกับทำนายอนาคตไว้ว่า **“ที่สิงคโปร์ผม รู้สึกว่าผมเข้มแข็งกว่านี้มาก เพราะผมรู้บทบาทของตัวเองคืออะไร สำหรับที่นี่แล้ว จะพูดได้ไหมว่าไม่อยากทำงานกับใครในกลุ่ม เพราะ ในที่สุด จนกระทั่งวันสุดท้ายของโครงการ มันก็ยังคงเป็นอย่างนี้ เรื่อยไป การนั่งเรียบไม่ได้หมายความว่าเห็นด้วย สิ่งที่ดีลกับใจ ไปแล้วก็ต้องเปลี่ยน กฎก็ถูกแหก เวลาจะไม่เคยพอ บางส่วน เราจะรู้สึกเป็นเจ้าของมากกว่าส่วนอื่นๆ”**

เขาพูดราวกับรู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

Singapore	Haresh Sharma Ivan Heng	Philippines	Jose Estrella Rody Vera Herbert Go	Japan	Takeshi Kawamura Tatsuo Kaneshita
America	Josh Fox	Thailand	Narumol Thammapruksa Pradit Prasartthong		

LOHAS JOURNEY — CREATING NEW FICTIONS OF ASIA
アジア現代美術プロジェクト——“アロハ”と称される新たな文化藝術のフィクションを3回にわたって発表
HOTEL GRAND ASIA

Asian Theatre Collaboration: a lengthy dream

Asian Theatre Collaboration was a lengthy working process; gathered together the whole project could be considered as an epic.

Three years of difficulties from language barrier, the frustration from failure of communication, and getting diverse opinions from one another, and not always with an open mind, and the inability to adapt ourselves because of extremely different points of view led to the fracture of the shield protecting the heart and the effort could have been ruined. These were the climaxes that had been anticipated.

Although the path on which we were walking was by no means paved with rose petals, there were still things that filled our heart with joy. The growth of creativity and intellect and tighter friendship which will guide us through our journey. These three years are just the beginning of a line that will continue on.

Culture is not an excuse for the differences; seeing through the outer cover, opening up your mind and accepting even what you dislike, the way of democracy, where the majority could change its consensus is the better way. Every way of thinking can lead to more fascinating creativity, flexible without compromising one's principles. All of these are great learning experiences.

After meeting three times, starting from first meeting in February 2003 in Tokyo to introduce ourselves and the project, which led to the teaching of one's technique, as well as to search for an interesting topic in Bali in July 2003, we finally made a short show at Kawaba in October 2003.

Five months later, we met again for the forth meeting at Setagaya Theatre in March 2004. The leader of the group had awarded crowns to new facilitators who were Haresh Sharma, a famous playwright from Singapore, Jo Kukathas, a female director and actress from Malaysia who is full of talent and I. We put effort into this project for three weeks in order to present it to the audiences.

Just thinking about it could make anyone anxious.

The process was always fun as we learned new things, trial and error is very interesting, doing something unusual is challenging, but it was even more challenging to see whether the audiences would be able to accept it. Therefore, what we presented was not only to satisfy the creator's desire anymore.

The first group of facilitators at Kawaba (including Rody Vera, play wright from Philippines, Ivan Heng, director from Singapore and Pradit Prasarthong, from **"Makhampom"** drama group Thailand) had left us with homework before meeting up again in Tokyo. We agreed to have 3 shows, and each of us signed up according to one's interest and with whom one wanted to continue working. We called each group, **"Engine"**, and had to search for a topic of interest, creativity, style and process of working, including the management of time and limited resources, especially human resources, those were the conditions that all sixteen people, in the three groups had to deal with.

Six Meeting Schedules

1st meeting Tokyo, February 2003

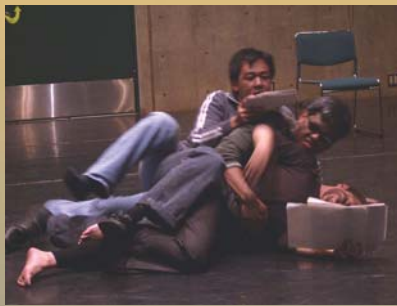
3rd meeting Kawaba Japan, October 2003

5th meeting Mt. Makiling Philippines by CCP as the host,
October 2004

2nd meeting Bali, July 2003

4th meeting Tokyo, March 2004

6th meeting Yamakushi and Tokyo, January - March 2005

Every group had to communicate through either e-mail or e-group for meeting. Therefore, when we met in Tokyo, each of us was ready with all the information to bring us into the process and easily produce the shows.

However, it was not as easy as we thought.

The process of working this time was to let each Engine meet up first, to conclude the work within two days. Then we divided the time for each Engine, each received four days for processing (one hour was given at the end of each day for meeting). At the end of each group's process, a period of time was allotted for critique and revisions. Next, we had a dress rehearsal and then a show with symposium on the following day. The last day we did some evaluations and planning for the next meeting.

This time, we asked each group to designate a Dramaturge to retain our dialogue while keeping in sight of our goals and also to carry out research on the topics that the group was interested in. Another position was the Evaluator, who would evaluate the process of each group to see how efficient they were.

The process began with Engine B, which was made up of Rody, Tua (Pradit), Kok Man from Malaysia, Jose Estrella from Philippines and Azuzan from Indonesia, the best prepared group. This group had an interest in **"Karayuki"**, a poor lady in the beginning of 19th century, who was searching for a better life. Her family sold her at a tender age as a prostitute in far away countries such as Singapore, Malaysia, Cambodia, and Borneo, especially at Santa gun where two roadsides were filled with brothels.

Nevertheless, everything has changed nowadays. Ladies from all over Asia are struggling for luck in Japan in the name of **"Japayuki"**. Though these two groups of ladies are different in time, they have similar lives as if they are the same person.

Rody, as a dramaturge, had done excellent homework. He gave out the documents that he did the research on for a month, and then divided us into smaller groups. Each group had different work to do, such as Jo, Tatsuo and I who were in the same group. We had to choose either picture or play that we were interested in and write three chapters of monologue form from Karayuki-san's point of view that we could perform continuously, backdrop had to be on some transport such as ships or cars etc. as well as background music and performance could not be longer than ten minutes.

The next group was made up of all men. The rules were that they could not act as ladies; the scene had to be in a galley of a merchant ship, the climate had to be violent, such as extremely cold (for example in Valadivostock - Russia). One of the actors had to be Karayuki's nephew; had to be in the love scene and had to sing one karaoke song.

The last group was storyteller. There were many scenes but each scene was at a different place. Each scene had to be related with traveling and there was one in which English language could not be used but had to have a musical instrument instead.

That evening we showed off our works, each group had made it very fascinating. Therefore, Engine B collected all the works for the meeting and asked Rody to be responsible for the play that everyone had offered. The new way that we worked was totally different from the way we had in the beginning.

We got the play in the morning; the theme was **“Fly Me to the Moon”** and we started to practice acting immediately. Engine B chose not to have a director but there were a few people who took care in each of the scenes as outside eyes, who always gave advice on acting.

Jo, who has Indian nationality from Malaysia, acted as Osaki Karayuki-san whose behavior is much different from a lady during the period before World War, the play that matched her characteristic made it incredible. Herby (Herbert Go) a director and a comedy actor from Philippines, acted as Jenny, a lady boy who wanted to go to Japan and dig for gold. Tua and I were making clothes; we cast a spell on undyed cloth into a beautiful kimono within ten minutes. Moreover, we made a lengthy kimono for Azuzan, who acted as a soul that would fly under the moonlight in the first scene.

The second scene was in a storeroom in the galley, when Osaki met with Jenny while she was going to Japan. Suddenly she was surprised that she felt like she was going home, but she became even more surprised when Jenny wanted to go to the place where she was from, as there was no food to eat. **“No one is rich in Amakusa”** she said. While the lady boy failed in an **“Entertainer”**¹ competition, and hoped to be happy, found real love, could eat a delicious tempura, sushi, and sashimi, as well as be able to save money for a transsexual operation. This scene ended with the screaming from Jenny, who had just realized that the person she was talking to was a soul who died miserably by her lover.

The third scene, when the sailors came into a merchant room to play poker, Jenny had to hide in a wooden trunk again and finally the sailors caught her. The last scene ended with a song **“Fly Me to the Moon”** by Jenny. She worked as a karaoke lady as she wished and met her lover, the captain. While Karayuki-san had no more sin, she knew that there were going to be other girls who were doing the same and would be entrapped in the same destiny.

A simple scene with a few materials for setting up, a tragedy show, as well as a comedy was considered to be a great success this time.

I was in Engine A made up of a Japanese director Tatsuo Kaneshita, Nam Ron, a director and actor with enormous prizes from Malaysia, Tono, a director and actor from Indonesia and Hareh.

We were interested in what are Asian dreams. Tatsuo was telling us about a film called Easy Rider in the year 1960, where American teenagers were against the Vietnam War and also the government. They started traveling and searching for their real dreams. It was not the dream that was forced by others because they knew what they didn't want and they also believed in something that was inversely opposite to the government or the identities of the majority.

How about Asia's teenagers? What are their dreams? Do we feel against something? What do we feel against? What if we started traveling or escaping, where should we go? What should we look for?

According to newspapers, most teenagers if they were not able to go **“outside”** or move about, would escape back **“inside”** instead. For example, taking drugs, be addicted to television, games, or gambling, they would vent out by assaulting in sexual ways and also be involved in an entirely risky behavior.

After debating intensively, Nam Ron, Hareh and Tatsuo volunteered to finish the play within that night.

Next morning, we had three drama scripts. **“Our Easy Rider”** belonged to Tatsuo, a story of two men who ride on a motorbike to seek adventure in the world, but they were in a circle of crime and finally ended up their lives with shots from policemen.

¹ In Philippines, anyone who wanted to work in a bar or a nightclub in Japan had to pass an audition by committees who would choose the one that has ability in singing and dancing. Anyone that passed would receive a visa as an actor or entertainer, which was just a cover. It was generally known that they would become a prostitute.

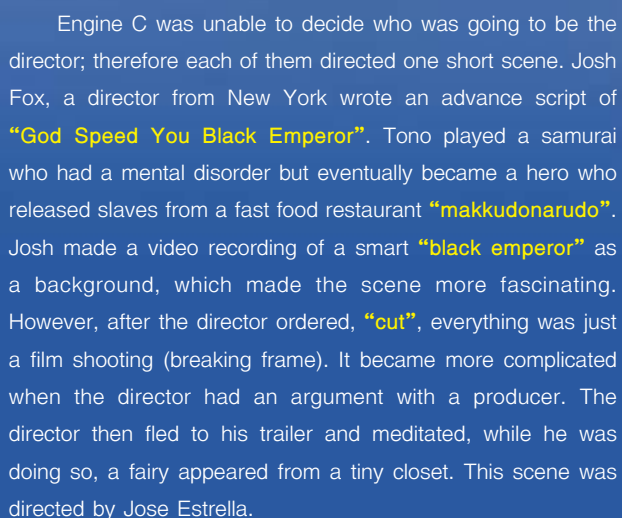
Nam Ron wrote three scripts not continuously. Starting with a man in a cheap hotel who “bought” a prostitute for conversation. The young investigator was investigating an Indonesian man who was arrested because he took photographs on the day of the protest, and the scene of foreign labor; Thais, Malaysians and Indonesians who were playing a game to kill time in a Singaporean prison.

Haresh wrote “this is my week”. The story of diverse people, such as a lady who was recording a video of herself while committing suicide, a man addicted to computer games, a man who was addicted to gambling or a lady who was staring at a television for the whole day after giving herself an abortion and leaving the dead baby next to her. All of a sudden, a “hero” jumped in and invited them to create a city and asked each of them what did they want in their city.

After reading the play together, we concluded the content of what we wanted to talk about, how many actors and in what way did we want the story to go? After that Haresh gathered all three scripts and mixed them into one.

Next morning, we got a script of seventeen pages with the title, “This is our City” that had a complicated story. However, we chose an ancient method that was to have only one director and everything was much easier. We asked Tatsuo to be the director, while I was an assistant to director and also dramaturge. Due to the same opinion, we managed to finish it fast and neatly. The play ended with a song from Cold Play together with a huge video that Josh directed. A thousand faces of people on a busy street, sometimes passive and cold showed the loneliness of capital city’s residents. Although this Engine had little contradictions, we were criticized by others that we were using too simple a method. It was conventional, and did not make full use of our collaboration. On the other hand, a play that was too perfect; did not allow for actors to have a chance to improve the character. Therefore, I didn’t feel I was a part of the process.

Jo said the role of the television-addicted woman that he played was more Japanese and Singaporean and he didn’t feel it related to his own country. Thus, there was no variation. It was difficult for the director to pull himself out of his own culture’s context; the plays should have more multicultural characteristics.

Engine C was unable to decide who was going to be the director; therefore each of them directed one short scene. Josh Fox, a director from New York wrote an advance script of **“God Speed You Black Emperor”**. Tono played a samurai who had a mental disorder but eventually became a hero who released slaves from a fast food restaurant **“makkudonarudo”**. Josh made a video recording of a smart **“black emperor”** as a background, which made the scene more fascinating. However, after the director ordered, **“cut”**, everything was just a film shooting (breaking frame). It became more complicated when the director had an argument with a producer. The director then fled to his trailer and meditated, while he was doing so, a fairy appeared from a tiny closet. This scene was directed by Jose Estrella.

Takeshi directed **“Three Criminals”**, a prison scene where three criminals were arguing who was the most professional.

Dindon, a surrealist style director from Indonesia directed **“A Crazy Dream”**. Jo and I played actresses who were unable to get along. They fought so much that they dreamed that they gave birth to babies carrying a machine gun (played by Azuzan and Tua wearing baby’s napkins). They shot each other and shouted like a rock singer, biting their microphone while looking for their father. The two super stars woke up and continued fighting until they were old and fell asleep once more, then again woke up when the lighting and sound staff stirred them (played by Azuzan and Tua).

Jo worked as both drama coach and director, Herby worked as evaluator. However, when combined the five plays of five people, took more than an hour. So, Engine C decided to present only the first three people’s productions. But, the three pieces could not be linked together according to the beginning condition that we were going to have only one production. Until Herby, as an evaluator concluded that this group spoke the most, but listened the least, and wanted to do this and that. Set this scene in that scene or wished to have more people to help think and direct but finally they couldn’t do it. We liked to say that we didn’t have enough time but our ambition were more. Although we were going to have more time, we were going to produce more till there would be no time for us.

After the show from the three groups, there was an evaluation and we asked ourselves whether we succeeded or failed. As we were no longer interested in only the process but also with the results. The viewers were not interested in what our process was but they were interested in what they saw.

Rody noticed that in a limited time, everyone was pressured by the environment around them. The most challenging thing was how we were going to manage the time and how we were going to communicate, including the audience too. It was no longer important what we were going to say to the audience, but how we were going to make them understand what we were trying to say. No matter if it was a success or failure, we certainly had a communication problem.

Haresh added that the communication was not effective not because we didn't understand the language, but because we did not agree with it. We would only be able to communicate understandably if we cared (though there was no translator), but sometimes we didn't care because they were not in the same group as ours. For example, Engine B shared what they wanted to with the big group; therefore, it made everyone feel that they were one in participation. But Engine C divided themselves into three sub groups who had different desires, so they competed within themselves.

From working this time, we started to have a clearer problem with collaboration, when each had their own roles and responsibilities. Each had a unique way of working, worship; self-existence and problems of communication had become an issue.

Involvement can be both the feeling to be one with the process or accept only some point. It was impossible that all sixteen of us would have the same interest, but there was one possibility that might be the same and that was agree to agree, although we might not agree. It was not that bad if the majority won. And though we didn't want to be involved in what we didn't want to, we were able to find new roles for ourselves in which to support the group.

Being fully involved in that thing didn't mean that we felt as one, but even if we had no relation with it, it didn't mean that we didn't feel involved.

We chose two new facilitator teams for the next meeting in Philippines, Jose Estrella, Josh and Kok Man for the first week and Herby, Tono and Nam Ron for the second week. Haresh ended with an estimation for the future that **"I feel much stronger in Singapore because I know what my roles are. But here, can I say that I didn't want to work with anyone in the group? Because finally till the last day of this project, it will still be like this. Being silent doesn't mean that I agree, the decision that has been made has to change, rules will be broken. Time will never be enough. Some parts we feel more ownership than the other parts."**

He said it as if he knew what was going to happen.

JAPAN LETTER

The 8th Asian Cartoon Exhibition

นิทรรศการการ์ตูนเอเชีย ครั้งที่ 8

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ ร่วมกับสมาคมนักเขียนการ์ตูนไทย และวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี ได้ร่วมกันจัดงานแสดงนิทรรศการการ์ตูนเอเชีย ครั้งที่ 8 ในหัวข้อ “คุณค่าของชีวิต” ณ อาร์ต สเปซ ของเจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ ระหว่างวันที่ 15 กรกฎาคม 2548 ถึงวันที่ 13 สิงหาคม 2548 และ ณ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างวันที่ 19 สิงหาคม 2548 ถึงวันที่ 16 กันยายน 2548 ก่อนหน้านี้นิทรรศการชุดนี้แสดงมาแล้วที่ประเทศฟิลิปปินส์ และจะสัณจรต่อไปยังประเทศอินเดีย งานแสดงทั้งสองแห่งประสบความสำเร็จด้วยดี

ศิลปินผู้ร่วมกิจกรรมครั้งนี้ล้วนแต่เป็นผู้มีชื่อเสียงในแวดวงการ์ตูนไทย อาทิ คุณคักดา แซ่เอียว หรือ คุณเซีย (ไทยรัฐ) อุปนายกสมาคมการ์ตูนไทย คุณณรงค์ จารุธรรมโชติ หรือ คุณขวด (ชายหัวเราะ มหาสนุก หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ทั้งยังเป็นตัวแทนนักเขียนการ์ตูนไทยของนิทรรศการครั้งนี้ด้วย) นอกจากนี้ยังมี คุณลิทธิพร (ครูอำ กุลสตรี), คุณธานี ชินชูศักดิ์ คุณพลักรณ ฌนิกกาลังกันช่วยงานนี้อย่างเต็มที่ เป็นต้น กิจกรรมการฝึกปฏิบัติเขียนการ์ตูนที่จัดขึ้นที่วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี ในวันเปิดงานเริ่มต้นด้วยการแนะนำนักเขียนการ์ตูนแก่ผู้เข้าร่วมฝึกปฏิบัติการ อีกทั้งมีการแสดงผลงานการ์ตูนของนักเขียนการ์ตูนทั้งสองท่าน เพื่อให้ผู้ร่วมงานเกิดความรู้สึกคุ้นเคยกับนักเขียนการ์ตูนก่อน จากนั้นจึงเปิดฉากการสอนแนวทางการวาดภาพการ์ตูนและยกตัวอย่างผลงานบางชิ้นของนักเรียนที่เข้าร่วมสัมมนา บรรยายภาคเติมไปด้วยความสนุกสนานเป็นกันเอง แต่แฝงไว้ด้วยมุมมองและความคิดดีๆ มากมาย ผู้ร่วมงานต่างให้ความสนใจเป็นอย่างดีตลอดเวลา ที่กรุงเทพฯ มีผู้สนใจเข้าชมงานกว่า 740 คน โดยมากเป็นคณะครูและนักศึกษาจากโรงเรียนต่างๆ ส่วนที่อุบลราชธานี มีจำนวนผู้เข้าชมประมาณ 3,500 ราย นับว่าเป็นอีกกิจกรรมประจำปีซึ่งจัดโดยเจแปนฟาวนด์ชั่นที่ประสบความสำเร็จด้วยดี

The Japan Foundation, Bangkok in cooperation with Thai Cartoonist Association, and Ubon Ratchathani Vocational College organized the 8th Asian Cartoon Exhibition entitled “**Meaning of Life**” at the Art Space, from 15 July to 13 August 2005 and from 19 August to 16 September 2005 at Ubon Ratchathani Vocational College where the exhibits moved from the Philippines and will move on to India, the next destination. The exhibition at both venues was well received and it was a great success.

Lots of famous cartoonists in Thai cartoon world, such as, Khun Sakda Saeew or Khun Siea (Thai Rath), Vice President of the Cartoonist Association and Khun Narong Jarungthammachot or Khun Khuad (Kai Hua Roa, Maha Sanook, Dailinews and the participant of the 8th Asian Cartoon Exhibition), Khun Sitthiporn (Khu Ar), Khun Tanee Chinchusak, and Khun Palangkorn had attended the exhibition. A workshop was conducted at Ubon Ratchathani Vocational College, Khun Siea and Khun Khuad introduced their comic works as well as discussing the method they use. The atmosphere was filled with amusement and many good viewpoints were shared with everyone. The students and other participants paid good attention to the workshop. The number of viewers in Bangkok was more than 740 people while we had about 1,000 viewers in Ubon Ratchathani.

The event was considered to be one of our annual activities organized by the Japan Foundation. **JAPAN LETTER**

A Photo Exhibition of World Heritage Sites in Japan นิทรรศการภาพถ่าย มรดกโลก ในประเทศไทยญี่ปุ่น

By MIYOSHI Kazuyoshi
โดย มิโยชิ คาซึโยชิ

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ และกรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม ร่วมกันจัดนิทรรศการภาพถ่าย “นิทรรศการภาพถ่ายมรดกโลกในประเทศไทยญี่ปุ่นโดย มิโยชิ คาซึโยชิ” ที่จังหวัดเชียงใหม่ และกรุงเทพฯ

จนถึงเดือนกรกฎาคม 2547 มีสถานที่ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นมรดกโลกอยู่ถึง 788 แห่งใน 134 ประเทศ และมีถึง 12 แห่งอยู่ในประเทศไทยญี่ปุ่น 158 ประเทศได้ร่วมลงนามในสนธิสัญญาว่าด้วยมรดกโลกที่ได้รับการยอมรับในการประชุมสามัญของยูเนสโกที่กรุงปารีส ปี 2515 โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยกันอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติอันโดดเด่นและทรงคุณค่าของโลกไว้ให้ชนรุ่นหลัง

นิทรรศการนี้แสดงภาพถ่ายอันงดงามกว่า 60 ภาพที่ถ่ายโดย มิโยชิ คาซึโยชิ ช่างภาพที่ได้รับรางวัล คิมูระ อิเฮะ จากผลงานหนังสือรวมภาพถ่าย “รากุเอ็ง” (สรวงสวรรค์) ในปี 2528 ในจำนวนภาพเหล่านั้นได้แก่ เทือกเขาชิราคามิ-ซันจิ, เกาะยาคุชิมะ, วัดและศาลเจ้าเก่าแก่ที่เมืองเกียวโต, นารา, นิกโก และบ้านโบราณที่ได้รับการอนุรักษ์เป็นอย่างดีที่จังหวัดกิฟุ, บริเวณภูเขาโยชิโน, ปราสาทโบราณที่โอกินาวา และวิหารวัด พร้อมด้วยเส้นทางโบราณที่วาคายามะ เป็นต้น

มีผู้ชมกว่าสองพันคนเข้าชมนิทรรศการนี้ที่พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อเดือนกรกฎาคม และอีกจำนวนไม่น้อยมาชมที่เจแปนฟาวนด์ชั่น อาร์ต สเปซ ที่กรุงเทพฯ ระหว่างเดือนสิงหาคมและกันยายน

The Japan Foundation, Bangkok and the Fine Arts Department, Ministry of Culture co-organized another photo exhibition entitled “World Heritage Sites in Japan By MIYOSHI Kazuyoshi” in Chiang Mai and in Bangkok.

As of July 2004, there are 788 World Heritage Sites in 134 nations and 12 sites in Japan. 158 countries had signed the World Heritage Convention adopted in 1972 by a general session of UNESCO in Paris. Its aims are to preserve for future generations cultural and natural legacies of the world with conspicuous and universal value.

About 60 splendid photos taken by MIYOSHI Kazuyoshi, an awardee of the KIMURA Ihee Award for his book of photographs, Rakuen (Heaven), in 1985, will be on view. The photos are examples of the Shirakami-Sanchi Mountain Range, Yakushima Island, old temples and shrines in Kyoto, Nara, Nikko, old preservation in Gifu, Mt. Yoshino, Old Castles in Okinawa, ancient shrine and temple along with ancient path in Wakayama, etc.

More than 2,000 viewers visited the exhibition at Chiang Mai National Museum in July, also many visited when it moved to exhibit at The Japan Foundation Art Space in August and September 2005. JAPAN LETTER

Sasai รัก - น่ารัก Rak - Naarak

เจแปนฟาว์เดชั่น กรุงเทพฯ เสนอนิทรรศการงานเครื่องเซิน “รัก - น่ารัก” โดยศิลปินสาวชาวญี่ปุ่น ฟุมิเอะ ซาซายิ ที่ เจแปนฟาว์เดชั่น อาร์ต สเปซ ตั้งแต่วันที่ 21 กันยายน ถึง 13 ตุลาคม 2548

ฟุมิเอะ ซาซายิ ได้รับทุนจากมูลนิธิศิลปะโพลา เธอมีโอกาสพำนักอยู่ในประเทศไทยตั้งแต่เดือนเมษายน 2546 ถึง มีนาคม 2547 และเลือกไปอยู่ที่เชียงใหม่ หลังจากนั้นในปี 2547 เธอได้รับทุนจาก UNION Foundation Overseas Training Program และได้ทำงานต่อที่จังหวัดเชียงใหม่อีกหนึ่งปี ตั้งแต่ตุลาคม 2547 - ตุลาคม 2548

ฟุมิเอะ ซาซายิ ใช้การลงรักในการรังสรรค์ผลงานของเธอ อาจจะดูเป็นสื่อที่ค่อนข้างประเพณีนิยมไปสักหน่อยสำหรับงานหัตถกรรม แต่เครื่องเซินของเธอเป็นงานแบบร่วมสมัย ยิ่งไปกว่านั้น งานทุกชิ้นยังดู “น่ารัก” ทำให้เกิดเสน่ห์ของงานลงรักที่แฝงอยู่ในผลงานของเธอ

นิทรรศการครั้งนี้จะแสดงผลงานใหม่กว่า 20 ชิ้น ทุกชิ้นทำจากวัตถุดิบจากประเทศไทย และประเทศญี่ปุ่น และเนื่องจากเธอจะจากประเทศไทยไปภายในเวลาไม่นาน นิทรรศการนี้จึงเป็นสุดยอดของผลงานทั้งหมดที่เธอสร้างสรรค์ขึ้นที่นี่

พิธีเปิดและการเผยแพร่สู่จิตภัตรผลงานของฟุมิเอะ ซาซายิ มีขึ้นในวันวันพุธ ที่ 21 กันยายน 2548 เวลา 18:30 น. โดยมี ศิลปิน ภักดิ์ธารักษ์ สื่อมวลชน และบุคลากรในวงการศิลปะร่วมสมัยจำนวนมากมาร่วมงานในครั้งนี้

The Japan Foundation, Bangkok presented a Lacquer Ware Art Exhibition entitled “Rak - Naarak”, featuring a young female Japanese artist, Ms. Fumie Sasai, at the Japan Foundation Art Space starting from September 21 through October 13, 2005

Ms. Fumie Sasai was granted POLA Art Foundation's fellowship to stay in Thailand from April 2003 to March 2004. She selected Chiang Mai as her residence and stayed there for one year and then again in 2004, she was given a second chance to live and work in Chiang Mai by the UNION Foundation Overseas Training Program from October 2004 - October 2005.

Ms. Fumie Sasai uses lacquer for her works. It might be rather a traditional media for handicrafts, but she made contemporary works by lacquers, which were all whimsical. We may rediscover the charm of lacquer through her creative works.

In the exhibition, 20 brand-new works were installed. All objects were made from materials in Thailand and in Japan. Since she was to leave Thailand soon, this exhibition was certainly a culmination of her artistic creations while in Thailand so far.

Catalogue distribution & party was held at 18:30 on Wednesday, 21 September 2005 at the venue. Lots of artists, curator, mass media and art related persons came to join the party. **JAPAN LETTER**

โมมิจิ หรือเทศกาลใบไม้เปลี่ยนสี Momiji

นอกจากความงามของดอกซากุระในฤดูใบไม้ผลิแล้ว ฤดูใบไม้ร่วงเป็นช่วงเวลาที่สวยงามที่สุดช่วงหนึ่งในประเทศญี่ปุ่น เพราะใบของต้นไม้เปลือยเปลี่ยนเป็นสีแดงสดสลับเหลืองทองอร่ามตา เชิญชวนให้ชาวญี่ปุ่นได้ดื่มด่ำกับธรรมชาติกันอย่างถ้วนหน้า เทศกาลโมมิจิ มักจะมีขึ้นในวันเสาร์หรือวันอาทิตย์ หรืออาจจะจัดขึ้นทั้งสองวันแล้วแต่โอกาส เทศกาลนี้ยังเป็นโอกาสพิเศษที่เด็ก ๆ จะแสดงผลงานที่พวกเขาทำขึ้นที่โรงเรียนให้แก่ครอบครัวและเพื่อนบ้านได้ร่วมชื่นชม ถือเป็นสร้างเสริมความหลากหลายในวัยเรียน

ในเดือนพฤศจิกายนซึ่งเป็นช่วงที่ใบไม้เปลี่ยนสีอย่างเต็มทีนั้น จะมีการจัดงานเฉลิมฉลองกันอย่างแพร่หลายทั่วประเทศ งานเทศกาลที่มีชื่อเสียงที่สุดในประเทศญี่ปุ่น จัดขึ้นที่ภูเขาอะชิยามะเมืองเกียวโต ทั้งนี้จะมีการจัดเรือที่ให้บริการออกแบบอย่างงดงาม ล่องเลียบแม่น้ำโออิ พร้อมกับนักดนตรีที่กำลังบรรเลงเพลงด้วยโคโตะและซุชิญี่ปุ่น ที่เรียกว่า ซาคุยาจิ

ขณะเดียวกันที่เมืองนารากิมีการจัดงานเทศกาลในช่วงเดียวกันนี้เป็นระยะเวลา 2 เดือน เริ่มตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคมถึง 30 พฤศจิกายน ณ ศาลเจ้าทันซันที่มีความโด่งดังทางด้านสถาปัตยกรรมโทนีสัม ประกอบกับมีเจดีย์ไม้ 13 ชั้น บวกกับความอุดมสมบูรณ์ของต้นไม้ที่เปลี่ยนเป็นสีแดงสดทำให้บริเวณศาลเจ้าดังกล่าวกลายเป็นสถานที่งดงามตระการตาอย่างยิ่ง

นอกจากจะได้ชมใบไม้เปลี่ยนสีและร่วมกิจกรรมฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ยังมีอีกหลายๆ อย่างที่ชาวญี่ปุ่นจะขาดไม่ได้ นั่นก็คือ เมนูพิเศษของฤดูใบไม้ร่วง และขนมโมมิจิ มันทู (หมานโถว) ด้วยเหตุนี้ จึงอยากแนะนำอาหารและขนมที่คนญี่ปุ่นรับประทานกันเฉพาะในฤดูใบไม้ร่วง ซึ่งอาหารที่อร่อยที่สุดและเป็นอย่างเดียวกับที่คนญี่ปุ่นอยากรับประทาน คนญี่ปุ่นส่วนใหญ่คิดว่าตัวแทนอาหารที่สื่อถึงฤดูใบไม้ร่วงคือ คิริ โกะฮัง (ข้าวสวยที่หุงกับเกล็ดญี่ปุ่น) ไก่ตุ๋นเกลือ และมันฝรั่งเทศกับเกล็ด อาหารส่วนใหญ่จะทำด้วยส่วนผสมของเกล็ด ซึ่งเรียกความสนใจจากผู้บริโภคมากขึ้นเนื่องจากมันสามารถป้องกันโรคมะเร็ง อีกทั้งยังอุดมไปด้วยเส้นใยอาหารและช่วยในการหมุนเวียนของเลือดด้วย

เห็ดเป็นอาหารอีกชนิดหนึ่งที่นิยมรับประทานกันในฤดูใบไม้ร่วง แม้ว่าจะหาได้ทุกๆ ฤดูกาลแต่เห็ดที่มีความพิเศษเฉพาะและแพงที่สุดในโลกคือ มัทซึตะเกะ ซึ่งมีราคาแพงถึง 30,000-210,000 เยน หรือ 11,000-77,000 บาท อย่างไรก็ตาม ทั้งรสชาติและกลิ่นเฉพาะของเห็ดนั้นบ่งบอกถึงความยากลำบากของการหาในแหล่งที่มันงอกงาม มันมักจะงอกอยู่ใต้ต้นสนที่มีอายุระหว่าง 20-60 ปี แต่จะไม่ขึ้นซ้ำที่เดิม ความหอมของมันแพร่กระจายออกไปมาก มีลักษณะคล้ายกับบ๊อบเบย์ที่เพิ่มกลิ่นให้กับเมนูอาหารเห็ดป่าและเมนูอื่น ๆ ของบรรดาเห็ดทั้งหลาย นอกจากนี้จะได้รับความอร่อยแล้ว มันยังสามารถช่วยลดคอเลสเตอรอล ป้องกันโรคของคนชรา และเชื่อว่าจะสามารถป้องกันโรคมะเร็งกระเพาะอาหารอีกด้วย

ปลาซาบะ (ปลาซึเมะ) เป็นสัญลักษณ์อีกอย่างหนึ่งที่แสดงถึงฤดูใบไม้ร่วง ปลาซาบะสามารถหาได้ตามแม่น้ำและมักจะทำประมงกันทุกวันเป็นจำนวนมากๆ ตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงจนถึงฤดูใบไม้ผลิ ปลาซาบะที่แหวกว่ายลงมาจากทางเหนือของทะเลจะไม่ใช้ไขมันมากเกินไปและมีเนื้อคุณภาพดี คนท้องถิ่นจะทำความสะอาดปลาและทาด้วยน้ำส้มสายชูจัดวางบนข้าวที่ผ่านการปรุงรสด้วยน้ำส้มสายชู เพื่อที่จะทำเป็น ซึเมะซูชิ (ข้าวปั้นหน้าปลาซาบะ) ซึ่งเป็นอาหารจานพิเศษของคนที่อยู่ในละแวกนี้

สุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุดที่จะแนะนำคือ โมมิจิมันจู หรือขนมหมานโถวที่มีลักษณะใบไม้เปลี่ยนเป็นขนมสอดไส้ถั่วโกะ (ไส้ถั่วที่มีรสหวาน) ที่มาของความคิดนี้เกิดขึ้นขณะที่ท่านนายกคนแรกของประเทศญี่ปุ่นเดินทางไปเยือนเมืองมียาจิเมะ และเดินเข้าไปที่โรงน้ำชาเห็นมือเล็กๆ ของพนักงานหญิงคนหนึ่งและพูดว่า “เหมือนใบไม้เปลี่ยนเลย ผมน่าจะกินมันได้” ตั้งแต่นั้นมาก็มีการทำขนมโมมิจิรูปใบไม้เปลี่ยนเพื่อเป็นสัญลักษณ์ และเป็นของฝากที่ยอดเยี่ยมาจากจังหวัดอิโรชิมะ

With the coming of autumn, nature's brilliant reds and yellows make their annual appearance. In Japan, while spring is the time for viewing cherry blossoms, autumn is the season for appreciating *Momiji*, or the changing colors of leaves. Visiting mountains draped in breathtaking color, like cherry blossom viewing, is a tradition that dates back many centuries, and it's an occasion to appreciate the beauty and blessings of nature. The festival is usually held on a Saturday or Sunday, and sometimes on both days.

It's a chance for kids to show off what they've learned at school to their families and neighbors, and it offers students a change of pace from their normal school routines. In November, when the autumn foliage is at its peak, numerous *momiji* festivals are held throughout the country. One of the most famous is held at Kyoto's Arashiyama. Elaborately designed boats are set afloat on the nearby Oi River, upon which costumed musicians play the *koto* and *shakuhachi* (bamboo flute), and traditional dances are performed.

While at Nara, a two-month festival is held every fall from October 1 to November 30 on the grounds of Nara Prefecture's Tanzan Shrine, famous for its orange-colored architecture and 13-tiered wooden pagoda. With its abundant maple trees, which turn deep red in autumn, the shrine's compound becomes a place of exquisite beauty.

Besides from *Momiji* viewing in autumn and joining the events, there are things that Japanese would not want to live without, such as some special autumn foods and *momiji manju* (buns). Thus, I will introduce the foods and meals, which Japanese can eat only in autumn, the most delicious food, and also what they most want to eat in autumn. Most Japanese think the representative of autumn meal is *kuri gohan* (rice cooked with Japanese chestnut), braised chestnut chicken, and mashed sweet potato with chestnuts. The main menu will usually be something that is cooked with chestnut. Chestnuts have gotten attention recently because they have anticancer properties, and also have rich fiber and help blood circulation.

Mushrooms are another kind of food that they usually eat in autumn, though they can find them in all seasons but the most special mushroom and the most expensive mushroom in the world is "**Matsutake**". They cost about 30,000–210,000 yen or about 11,000–77,000 baht. However, the unique taste and flavor is owed to the rare conditions under which it grows – under the base of pine trees between 20 to 60 years old and never in the same place twice. Their magnificent spicy-aroma, similar to sweet cinnamon gives flavor enhancement to wild mushroom dishes and makes great stuffed mushrooms. They also reduce cholesterol and fend off geriatric diseases and are believed to help prevent stomach cancer.

Saury fish (*Sanma*) is also another big symbol of autumn. *Sanma* can be found along Kumano-nada and usually caught in huge amounts every day from autumn through spring. Saury that have traveled a long way down from northern seas have no excess fat, and have good meat. Local people clean the fish leaving the head on, treat it with citrus (*daidai*) vinegar, and put it over vinegar rice to make *sanma-zushi*. *Sanma-zushi* is a specialty food of this area.

Last but not least, the famous snack of autumn is *momiji-manju*. It's a snack cake filled with *anko* (a sweet bean jam). The concept was made when the first Prime Minister of Japan visited Miyajima. He went in a teahouse and saw the waitress's cute little hands and said, "**Like a maple leaf. I wish I could just eat them up**" and that was the origin of the *Momiji manju*. So, the small cake with a maple (*momiji*) leaf shape has been made since then to memorialize the symbol of Hiroshima, which is the best souvenir originating from Hiroshima. **JAPAN LETTER**

Activities	Duration	Venue
1. Regional Forum: Migrants in the Media of Mekong: Promoting Dialogues between Media and Practitioners	11-13 Oct 2005	Bangkok
2. Japanese Film Festival	Part 1: 4-10 Nov 2005 Part 2: 15 Nov-9 Dec 2005	Bangkok
3. SEACSN “Advanced Program in Conflict Resolution and Peace Building”	19-23 Nov 2005	Bangkok
4. The Retrospect of Japanese ODA to Thailand and the Promotion of Japanese Studies: The Mislink and the Possibility of Future Network Buildup	25 Nov 2005	Bangkok
5. International Conference on Culture & Development: Celebrating Diversity, Achieving Equity	28-30 Nov 2005	Bangkok
6. Coste Exhibition	30 Nov-21 Dec 2005	Bangkok
7. Koto Concert	8 & 9 Dec 2005	8-Bangkok / 9-Chiang Mai
8. The Japan Foundation Grant Program	Until 1 Dec 2005	Bangkok

ทุนเจแปนฟาวนด์ชั่น ประจำปี พ.ศ. 2549-2550

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ ประกาศทุนสนับสนุนโครงการที่เกี่ยวข้องกับประเทศญี่ปุ่นประจำปี 2549-2550 อาทิ เช่น ทุนโครงการแลกเปลี่ยนทางด้านศิลปะและวัฒนธรรม ทุนโครงการสนับสนุนการเรียน-การสอนภาษาญี่ปุ่น และทุนโครงการสนับสนุนการแลกเปลี่ยนทางภูมิปัญญาและญี่ปุ่นศึกษา ตลอดจนโครงการสนับสนุนอื่นๆ สำหรับบุคคลทั่วไป สถาบัน และองค์กรที่สนใจ มูลนิธิญี่ปุ่นจะปิดรับใบสมัครเป็นวันสุดท้ายในวันพฤหัสบดีที่ 1 ธันวาคม พ.ศ. 2548 รายละเอียดเพิ่มเติมพร้อมทั้งระเบียบการและใบสมัคร ติดต่อขอรับได้ตั้งแต่นี้เป็นต้นไปที่ เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ ชั้น 10 อาคารเสริมมิตรทาวเวอร์ 159 สุขุมวิท 21 (ถนนอโศกมนตรี) กรุงเทพฯ 10110 หรือดาวน์โหลดที่เว็บไซต์ของมูลนิธิญี่ปุ่น www.jpf.go.jp หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติมสามารถติดต่อได้ที่หมายเลขโทรศัพท์ 0-2260-8560-4 โทรสาร 0-2260-8565 หรือ อีเมลล์ info@jfbkk.or.th

หมายเหตุ เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ ไม่มีโครงการให้ทุนการศึกษาสำหรับผู้สนใจในการไปศึกษาต่อในระดับชั้นปริญญาตรี หรือปริญญาโท ณ ประเทศญี่ปุ่น สำหรับผู้ที่สนใจข้อมูลเกี่ยวกับโครงการให้ทุนการศึกษาต่อเหล่านั้น จะต้องติดต่อสอบถามที่สำนักข่าวสารญี่ปุ่น สถานเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำประเทศไทย โทร. 0-2259-0234-7 หรือที่ homepage ของสถานทูตญี่ปุ่นที่ <http://embjp-th.org>

The Japan Foundation Grant Programs 2006-2007

The Japan Foundation has announced Japanese-related grant programs for fiscal year 2006-2007 opening to eligible persons, institutions or organizations through various grant programs including (1) Arts and Cultural Exchange; (2) Japanese - Language Education Overseas; and (3) Japanese Studies and Intellectual Exchange. Application form can be collected at the Japan Foundation, Bangkok or downloading at www.jpf.go.jp in the section of “Program Guidelines Fiscal 2006-2007.” Final applications must be submitted to the Foundation no later than December 1st, 2005 (Thu.). For more information, please contact the Japan Foundation, Bangkok, 10th Fl. Serm-Mit Tower, 159 Sukhumvit 21 (Asokemontri Rd.), Bangkok 10110, Tel: 0-2260-8560-4, Fax: 0-2260-8565 or E-mail: info@jfbkk.or.th.

PS. The Japan Foundation has no scholarships or grant programs to provide for those who would like to pursue their higher educations in B.A. and M.A. Degree in Japan. The information for those programs can only be obtained at the Japan Information Service, Embassy of Japan, Bangkok, Tel: 0-2259-0234-7 or website: <http://embjp-th.org>

August (KUROSAWA Akira)

2	August 2005	Tsubaki Sanjuro	96	mins
5	August 2005	Seven Samurai	207	mins
16	August 2005	Doomed/ Ikiru	143	mins
19	August 2005	Rashomon	88	mins
26	August 2005	Mada dayo	134	mins

สิงหาคม (คุโรซาวะ อากิระ)

2	สิงหาคม 2548	ซันจูโร่	96	นาที
5	สิงหาคม 2548	เจ็ดเซียนซามูไร	207	นาที
16	สิงหาคม 2548	Doomed/ Ikiru	143	นาที
19	สิงหาคม 2548	ราโชมอน	88	นาที
26	สิงหาคม 2548	ยัง	134	นาที

September (Different Kind of Love)

2	September 2005	Love and Faith (KUMAI Kei)	113 mins
6	September 2005	First Love (SHINOHARA Tetsuo)	113 mins
9	September 2005	Nabie's Love (NAKANE Yuji)	92 mins
16	September 2005	The Time Traveler (OBAYASHI Nobuhiko)	104 mins
20	September 2005	Twinkle (MATSUOKA Joji)	103 mins
23	September 2005	Diary of Early Winter Shower (SAWAI Shinichiro)	116 mins
30	September 2005	The Love Suicides at Sonezaki (KURISAKI Midori)	92 mins

กันยายน (Different Kind of Love)

2	กันยายน 2548	รักแรก (คумаอิ เคอิ)	113 นาที
6	กันยายน 2548	รักแรก (เทดชิโอะ ชิโนฮาระ)	113 นาที
9	กันยายน 2548	ความรักของนาบี (นาคาเนะ ยูจิ)	92 นาที
16	กันยายน 2548	รักข้ามเวลา (โอบายาชิ โนบุฮิโกะ)	104 นาที
20	กันยายน 2548	ส่องแสงพราว (มัตสึโอกะ โจจิ)	103 นาที
23	กันยายน 2548	บันทึกฝนต้นหนาว (ซาวาย ชิโนจิโร่)	116 นาที
30	กันยายน 2548	รักประหารที่โซเนซากิ (คุริซากิ มิโดริ)	92 นาที

October (Obayashi and Kitano)

4	October 2005	I Are You, You Am Me (OBAYASHI Nobuhiko)	112 mins
7	October 2005	Beijing Watermelon (OBAYASHI Nobuhiko)	135 mins
14	October 2005	Good-bye for Tomorrow (OBAYASHI Nobuhiko)	142 mins
18	October 2005	Kids Return (KITANO Takeshi)	108 mins
21	October 2005	A Scene at the Sea (KITANO Takeshi)	101 mins
28	October 2005	Kikujiro (KITANO Takeshi)	121 mins

ตุลาคม (โอบายาชิ และ คิตาโน)

4	ตุลาคม 2548	ฉันคือเธอ เธอคือฉัน (โอบายาชิ โนบุฮิโกะ)	112 นาที
7	ตุลาคม 2548	แดงไม่ปักกิ่ง (โอบายาชิ โนบุฮิโกะ)	135 นาที
14	ตุลาคม 2548	ลาก่อนสำหรับพรุ่งนี้ (โอบายาชิ โนบุฮิโกะ)	142 นาที
18	ตุลาคม 2548	สองเกลอ (คิตะโนะ ทาเคชิ)	108 นาที
21	ตุลาคม 2548	ทะเลแสนเงียบ (คิตะโนะ ทาเคชิ)	101 นาที
28	ตุลาคม 2548	ซิคุจิโร่ (คิตะโนะ ทาเคชิ)	121 นาที

The Japan Foundation, Bangkok serves as a liaison office of The Japan Foundation, established by The Japanese government in 1972, to assist its full implementation of cultural exchanges between Thailand and Japan as well as to create networks with affiliated cultural organizations and individuals in Thailand

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ เป็นสำนักงานสาขาของเจแปนฟาวนด์ชั่น ซึ่งได้รับการก่อตั้งโดยรัฐบาลญี่ปุ่นในปี พ.ศ. 2515 มีจุดประสงค์เพื่อดำเนินงานแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมระหว่างประเทศญี่ปุ่นและประเทศไทยอย่างเต็มรูปแบบ พร้อมทั้งสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับองค์กรและบุคคลต่างๆ ที่มีบทบาทที่เกี่ยวข้องกับศิลปวัฒนธรรม

Japan Letters is distributed free of charge to individuals and organizations interested in Japanese culture and international cultural exchange. Japan letter can be also read on site at www.jfbkk.or.th

ญี่ปุ่นสาร เป็นเอกสารที่แจกจ่ายโดยไม่คิดมูลค่าให้แก่บุคคลหรือองค์กรที่มีความสนใจในวัฒนธรรมญี่ปุ่นและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างประเทศ ท่านสามารถเปิดดูญี่ปุ่นสารได้ที่เว็บไซต์ www.jfbkk.or.th

Any suggestion and comments are welcome to: ท่านสามารถส่งคำแนะนำและความคิดเห็นของท่านมาได้ที่:
The Editor of Japan Letter
The Japan Foundation, Bangkok
Serm Mit Tower 10F
159 Sukhumvit Soi 21 (Asokmontri Rd.), Bangkok 10110
Tel: 0-2260-8560-4
Fax: 0-2260-8565
E-mail: info@jfbkk.or.th

JAPAN FOUNDATION

Copyright 2002

The Japan Foundation, Bangkok

All right reserved. No reproduction or republication without written permission

เจแปนฟาวนด์ชั่น กรุงเทพฯ

เจ้าของลิขสิทธิ์ 2545

ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งจากหนังสือเล่มนี้ไปเผยแพร่หรือพิมพ์ซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร